

Jean-François BERJONNEAU over Jacques GAILLOT, n.a.v. zijn sterven 13 april 2023

Jacques GAILLOT zei wel eens: "Als er nog maar één priester over was in het bisdom, zou ik hem tot gevangenis-aalmoezenier benoemen." Het was een prioriteit voor hem.

Daar leefde hij die evangelische voorkeur voor het verloren schaap.

Het was daar dat hij deze christelijke vermetelheid in praktijk bracht om de 99 schapen van de kudde te verlaten en op zoek te gaan naar het schaap dat op gevaarlijke paden is afgedwaald.

En hij accepteerde dat ik het ambt van vicaris-generaal op mij nam terwijl ik gevangenis-aalmoezenier was. Dit om de relatie met de uitgeslotenen niet te verliezen.

Eveneens koos hij vervolgens Roland DOLLÉ als vicaris-generaal in verband met zijn bediening als aalmoezenier van het psychiatrisch ziekenhuis.

Voor hem was de gevangenis de plaats waar de Kerk in direct contact kon staan met de roep van de uitgeslotenen, de gemarginaliseerden, de "gedekuten van het bestaan" zoals Abbé Pierre zei.

En hij liet zich raken door deze kreten.

En hij hield nooit op om tegen hen te getuigen van hun waardigheid, ondanks hun zwaar verleden.

We hebben in deze bediening een prachtig partnerschap beleefd dat erin bestaat getuigen van hoop te zijn voor hen die zoveel missen en die soms denken dat ze geen toekomst meer hebben.

Natuurlijk kwam hij op grote feesten de mis vieren met deze intramurale parochie.

En we ontmoetten elkaar 's morgens voordat we naar het Detentiehuis vertrokken in de tuin van het bisdom om in het voorjaar bloemen te plukken om de kamer te versieren die als kapel diende.

Maar hij nam ook graag deel aan bijeenkomsten met de aalmoezeniers, om te luisteren naar de pijnen, de opstandige kreten, de afschuwelijke vragen die deze mensen in afwachting van hun veroordeling stelden.

En ik herinner me dat hij soms de aalmoezenierskamer verliet en uitlegde dat hij er niet alleen was voor de mensen die de aalmoezeniersdienst frequenteerden, maar ook voor de anderen.

Hij ging met de sleutel van de aalmoezeniersdienst om de gedetineerden in hun cellen te ontmoeten, ongeacht hun religie, hun afkomst of de gepleegde misdaden.

Hij maakte er korte bezoeken mee waarin hij zijn buitengewone vermogen kon uitoefenen om zich binnen het bereik van mensen te plaatsen, hen te begrijpen en te getuigen van vriendschap die hen vertrouwen bijbracht en die hem in staat stelde heel wat van hun confidenties te horen.

En daarmee was hij nog niet tevreden.

Hij wist ook hoe zich onder te dompelen en hoe zich in te zetten om jongens die uit de gevangenis kwamen te helpen bij hun re-integratie.

Hij ging zelfs zo ver dat hij op de tweede verdieping van het bisschoppelijk paleis een paar kamers opende om mannen te verwelkomen die uit de gevangenis kwamen in het kader van de associatie 'Pause café'.

Het was niet gemakkelijk, want op een dag werd hij gebeld door een juwelier uit Evreux aan wie een van zijn gastheren had geprobeerd zijn borstkruis te verkopen dat hij in het bisdom had gestolen.

Hij droeg deze zorg (tot re-integratie) in samenwerking met verenigingen als 'Pause café', 'humanisme', 'Katholiek Hulpbetoon' ('Secours Catholique') om een bijdrage te leveren aan de lange strijd die gevoerd moet worden voor de re-integratie.

Ten slotte hield hij niet op alle christelijke gemeenschappen van zijn bisdom uit te dagen op hun capaciteit om zich open te stellen voor de noden van de uitgeslotenen en om werk te maken van concrete solidariteit.

Hij zei:

"Onze Kerk mist de armoede van het risico.

Wat zijn onze uitdagingen momenteel?

De Kerk is dienend in wat ze doet als ze aan de kant staat van immigranten, werklozen, gevangenen, uitgeslotenen, minderheden...

De geloofwaardigheid vereist dat je in elke situatie waarachtig bent.

Als je dingen doet, mag je niet vals spelen.

Als de Kerk niet dient, dient ze tot niets."

Dank u Jacques voor uw deinst aan onze diocesane kerk door de armen in het hart van de broederlijke gemeenschap te plaatsen.

Met u hebben we begrepen dat een Kerk alleen trouw kan zijn aan het Goede Nieuws van Christus door in nauwe solidariteit te leven met allen die de wereld in de steek laat.